

#05'2010

4
EDITORIAL

7-69 DOSSIER

Democracy derechos humanos espiritualidad globalització
tortura Guantánamo **Wiki** crisis **terror** impunitat women **presons** Cold War
desordre capitalism CIA Chávez indigenismo **millenium** desarrollo **llibertats**

70-77

WALK THE TALK

Sergi López:
trencant clixés

84-91

ZOOM IN

Gervasio Sánchez:
Premio Nacional de
Fotografía

92-99

CONVERSA

Laura Czerniewicz:
the future of
education?

78-83

EL PERSONATGE

François Dubet:
sociologia sobre
el terreny

100-103

SENSE FILS

Reglocalization

MÓN UOC

L'arbre à palabres' a la xarxa

El 'arbre à palabres' en la red

The 'arbre à palabres' on the Web

M'explicava l'amic Thierno en un recent viatge a Dakar que a l'Àfrica s'està produint un fenomen generacional que amenaça l'organització social més tradicional del continent negre. Els joves, afectats per l'atur, el pessimisme, el desarrelament i les temptacions de l'emigració a falsos *eldorados*, ja no participen de la vida a la comunitat i s'allunyen dels consells dels més ancians.

En la desesperació, han trobat nous referents en la recerca d'una oportunitat cap a una suposada vida millor, ja sigui a les xarxes socials d'internet o a les pasteres. A mesura que augmenta la connectivitat (aquesta dècada els usuaris d'internet s'han incrementat en

un 1.400% fins als 70 milions, i s'espera que en dos anys la meitat de la població africana, uns 500 milions, tingui telèfon mòbil) molts joves s'instal·len als cibercafès de ciutats frontera com Dakar o Tetuan a l'espera d'establir una relació virtual que els obri la porta a una Europa d'anunci, de la qual molts tornaran desencantats o repatriats a la força. Serà en el pròxim *Walk In* quan parlarem més extensament del drama de l'emigració clandestina.

Thierno es lamentava que aquests joves no mirin cap a l'Àfrica mateixa, a les seves comunitats per forjar-se un futur. En comptes de buscar solucions junts, de reunir-se al voltant de

Me contaba el amigo Thierno en un reciente viaje a Dakar que en África se está produciendo un fenómeno generacional que amenaza la organización social más tradicional del continente negro. Los jóvenes, afectados por el desempleo, el pesimismo, el desarraigo y las tentaciones de la emigración a falsos *eldorados*, ya no participan de la vida en la comunidad y se alejan de los consejos de los más ancianos.

En la desesperación, han encontrado nuevos referentes en la búsqueda de una oportunidad hacia una supuesta vida mejor, sea en las redes sociales de internet o las pateras. A medida que aumenta la conectividad (en esta década los

usuarios de internet se han incrementado en un 1.400% hasta casi 70 millones, y se espera que en dos años la mitad de la población, unos 500 millones, tenga teléfono móvil) muchos jóvenes se instalan en los cibercafés de ciudades-frontera como Dakar o Tetuán a la espera de establecer una relación virtual que les abra la puerta a una Europa de anuncio, de la que muchos volverán desencantados o repatriados a la fuerza. En el próximo *Walk In* abordaremos el drama de la emigración clandestina.

Thierno se lamentaba de que esos jóvenes no miren hacia África y sus comunidades para forjarse un futuro. En lugar de buscar solucio-

On a recent trip to Dakar, my friend Thierno told me that there is a generational phenomenon in Africa that is threatening the continent's most deeply rooted social organisation. Besieged by unemployment, pessimism and the temptations of emigration to false El Dorados, young people no longer participate in community life and are fleeing from the advice of their elders.

In their desperation, they have found new referents in their quest for an opportunity for a supposedly better life, either on the social networks on the Internet or in the *patera* boats. As connectivity rises (in the last decade, the number of Internet users rose 1,400% to almost

70 million, and within two years more than half the population of Africa, around 500 million, is expected to have a mobile phone), many young Africans are practically moving into the cybercafés on border cities like Dakar or Tétouan in the hope of developing a virtual relationship that will open the doors to a picture-perfect Europe, from which many of them will return disenchanted or forcibly repatriated. In the next issue of *Walk In*, we will examine the drama of clandestine emigration in more depth.

Thierno bemoaned the fact that these young adults do not look towards their own communities when forging their future. Instead of seek-

l'arbre à palabres, com s'ha fet a les societats africanes ancestralment, es perden a la xarxa i trenquen la cadena generacional. *L'arbre à palabres* és, segons la tradició, l'arbre, sovint un baobab, a l'ombra del qual es construeixen els assentaments, i la comunitat s'asseu per discutir sobre la vida en societat.

Lògicament, no es pot culpar els joves africans de voler estar connectats amb el món i potser per això caldria aprofitar la xarxa per trencar aquesta divisòria generacional. Amb en Thierno, director executiu de la Fundació Olympafrica, que ha obert centres d'integració social a través de l'esport i els valors olímpics a 47

nes juntos, de reunirse alrededor del *arbre à palabres*, como se ha hecho ancestralmente, se pierden en la red y rompen la cadena generacional. El *arbre à palabres* es, según la tradición, a menudo un baobab, a cuya sombra se construyen los asentamientos y la comunidad se sienta para discutir sobre la vida en sociedad.

No se puede culpar a los jóvenes africanos de querer estar conectados con el mundo y tal vez por esto habría que aprovechar la red para romper esa divisoria generacional. Con Thierno, director ejecutivo de la Fundación Olympafrica, que ha abierto centros de integración social a través del deporte y los valores olímpicos en 47

ing solutions gathering around the *l'arbre à palabres* as African societies have traditionally done, they get lost on the Web and break the generational chain. According to tradition, the *arbre à palabres* is the tree, often a baobab, under whose shadow settlements are built and the community sits down to discuss life in society.

Logically, we cannot blame young Africans for wanting to be connected with the world, and perhaps for this reason the opportunities that the web offers to break this generational rift should be seized upon. With Thierno, the Executive Director of the Olympafrica Foundation, which has opened social integration

països del continent, hem proposat plantar un *arbre à palabres* virtual que afegeixi el valor de la tradicional presa de decisions comunitària a les xarxes socials virtuals de més ús dels joves africans. Es tracta d'una xarxa col·laborativa, de participació comunitària, una democràcia wiki basada en els valors de la governança local.

Ara que hem commemorat els 60 anys dels Drets Humans, els 20 del final de la Guerra Freda o l'any de la diluïda esperança Obama sense haver constatat grans progressos en la governabilitat del món global, es comença a qüestionar un model únic de democràcia i es torna a posar sobre la taula una necessària subsidiarietat (la

países del continente, hemos propuesto plantar un *arbre à palabres* virtual que añade el valor de la tradicional toma de decisiones comunitaria a las redes sociales de más uso entre los jóvenes africanos. Se trata de una red colaborativa, de participación comunitaria, una democracia wiki basada en los valores de la gobernanza local.

Ahora que hemos conmemorado los 60 años de los Derechos Humanos, los 20 del final de la Guerra Fría o el año de la diluida esperanza Obama, sin haber constatado grandes progresos en la gobernabilidad del mundo global, se empieza a cuestionar un modelo único de democracia y se vuelve a poner sobre la mesa una

centres through sports and Olympic values in 47 countries around the continent, we have set out to plant a virtual *arbre à palabres* which adds value to the traditional community decision-making on the virtual social networks more widely used by young Africans. It is a collaborative network for community participation, a democratic wiki based on the values of local governance.

We have commemorated 60 years of human rights, 20 years since the end of the Cold War and one year of a diluted hope called Obama without having witnessed major progress in the governability of the global world. As a result, the existence of a single model of democracy

presa de decisions més pròxima als ciutadans) que respecti els valors culturals de les comunitats que l'exerceixen. En el *Walk In* que teniu a les mans volem fer un repàs de l'estat de les llibertats i els drets humans i observar el camí que ens queda per recórrer.

Possiblement la subsidiarietat menys explorada és la que ens permet la xarxa d'internet. La Declaració Universal dels Drets Humans Emergents, adoptada als Fòrums Universals de les Cultures de Barcelona 2004 i Monterrey 2007, actualitza la del 1948 i reconeix el valor del coneixement, el principi de la inclusió social i el dret a la democràcia participativa com a eines

necesaria subsidiariedad (la toma de decisiones más próxima a los ciudadanos) que respete los valores culturales de las comunidades que la ejercen. En el *Walk In* que tenéis en las manos queremos dar un repaso al estado de las libertades y los derechos humanos.

Posiblemente la subsidiariedad menos explorada es la que nos permite la red de internet. La Declaración Universal de los Derechos Humanos Emergentes, adoptada en los Fòrums Universales de las Culturas de Barcelona 2004 y Monterrey 2007, actualiza la del 1948 y reconoce el conocimiento, la inclusión social y la democracia participativa como herramientas

is beginning to be questioned, and the much-needed subsidiarity (decision-making as close to citizens as possible) is once again coming to the fore, a subsidiarity that respects the cultural values of the communities exercising it. In the *Walk In* you are holding now, we have striven to survey the status of the freedoms and human rights.

Perhaps the least-explored kind of subsidiarity is the kind made possible by the Internet. The Universal Declaration of Emerging Human Rights, adopted at the Universal Forum of Cultures Barcelona 2004 and Monterey 2007, updates the 1948 version and recognises the

per al desenvolupament d'una societat plena, més pacífica, equitativa i justa. S'intueix, doncs, la progressió cap a un món wiki. La paradoxa és que fins i tot l'exèrcit nord-americà va llançar l'estiu passat un procés de col·laboració wiki, en obert i per a tota la tropa, durant 90 dies, per revisar set dels seus manuals estratègics. La participació no va ser gaire alta, però posa de manifest que l'experiència i el coneixement del terreny, les bones pràctiques, els valors de la cultura local, en qualsevol camp, són el full de ruta més fiable per a una bona governança. La xarxa ens dóna l'oportunitat de fer-ho. ■

Imma Tubella | Rectora de la UOC

para el desarrollo de una sociedad plena, más pacífica, equitativa y justa. Se intuye, pues, la progresión hacia un mundo wiki. La paradoja es que incluso el ejército norteamericano lanzó el verano pasado un proceso de colaboración wiki, en abierto y para toda la tropa, para revisar siete de sus manuales estratégicos. La participación no fue muy elevada, pero pone de manifiesto que la experiencia y el conocimiento del terreno, las buenas prácticas, los valores de la cultura local, en cualquier campo, son la hoja de ruta más fiable para una buena gobernanza. La red nos proporciona la oportunidad de hacerlo. ■

Imma Tubella | Rectora de la UOC

value of knowledge, the principle of social inclusion and the right to participatory democracy as tools for developing a full, more peaceful, equitable and fair society. This hints at progress towards a wiki world. The paradox is that last summer even the US army launched a 90-day open wiki cooperation project encouraging all the troops to revise seven of its strategic manuals. Participation was not very high, but it shows that in any field on-the-ground experience and knowledge, best practices and the values of local culture are the most reliable roadmap for good governance. And the Web makes this possible. ■

Imma Tubella | President of the UOC

Carole Hénaff, il·lustradora

Va néixer a França i després d'haver estudiat literatura teatral a París, el 1994 es va traslladar a Barcelona, on va estudiar arts gràfiques. Va treballar quatre anys a l'estudi del dissenyador Peret i va col·laborar en diferents projectes de publicitat, editorials i de televisió. Des de 2004 treballa com a il·lustradora i dissenyadora gràfica *freelance* per a editorials d'Espanya, França, Estats Units i Brasil. També col·labora amb la secció espanyola d'Amnistia Internacional.

www.carolehenauff.com

Carole Hénaff, ilustradora

Nació en Francia y después de haber estudiado literatura teatral en París se trasladó en 1994 a Barcelona, donde estudió artes gráficas. Trabajó cuatro años en el estudio del diseñador Peret y colaboró en distintos proyectos de publicidad, editoriales y de televisión. Desde 2004 trabaja como ilustradora y diseñadora gráfica *freelance* para editoriales de España, Francia, Estados Unidos y Brasil. También colabora con la sección española de Amnistía Internacional.

Carole Hénaff, illustrator

She was born in France and after studying dramatic literature in Paris, moved to Barcelona in 1994, where she studied graphics. She worked for four years in Peret's design studio and collaborated on a number of advertising, publishing and television projects. Since 2004, she has worked as a freelance illustrator and graphic designer for publishing companies in Spain, France, the United States and Brazil. She also works for the Spanish section of Amnesty International.

Portada/Cover: Maritu Kamara, Freetown (Sierra Leona), desembre del 2000 (© Gervasio Sánchez)

WALK IN #05'2010

La revista trimestral de la UOC

Director: Eric Hauck

Director acadèmic: Víctor M. Sánchez

Directora d'art: Tere Guix

Coordinadores editorials:

Rosa Mercader i Lali Sandiumenge

Realització editorial: liniazero edicions

Redactora en cap: Ester Medico

Redactors: Eva Asensio, Anna Murgadas,

Jordi Rovira, Lali Sandiumenge, Núria Toril

Alex Vicente (París), Gloria Zorrilla

Redacció Món UOC: Ferran Giménez, Sara Herrero,

Jose Medina, Albert Roca, Lluís Rius, Leo Ruffini,

Anna Sánchez-Juárez, Anna Torres

Col·laboradors: Carlos Enrique Bayo, Esteban Beltrán, Ignasi Beltrán de Heredia, Aida Guillén, Tomás Jiménez, Olga Martín Ortega, Miguel Ángel Martín, David Martínez, Julià Minguillón, Thoraya Ahmed Obaid, Javier Otazu, Jaume Saura

Documentació bibliogràfica:

Gema Santos i Pep Torn

Foto de la coberta: Gervasio Sánchez

Il·lustracions: Carole Hénaff

Fotografia: David Campos i Joan Roca de Viñals

Coordinació de la publicitat: Meritxell Santiago

Disseny de la publicitat: Tercer Polo

Maquetació: Miriam Suso

Traducció: Mary Black, Maria Faidella, Albert Nolla,

Teresa Sandiumenge, Mark Waudby

Impressió: Syl

Una publicació de l'Àrea de Comunicació de la UOC

Av. Tibidabo, 39-43

08035 Barcelona

Tel. 93 253 23 00

www.uoc.edu

walkin@uoc.edu

Subscripcions:

get_walkin@uoc.edu / walkin.uoc.edu

Dipòsit legal: B-54843-08

ISSN: 2013-2549

Si no s'indica el contrari, els textos, fotografies i il·lustracions de *Walk In* estan subjectes a una llicència de reconeixement no comercial i sense obres derivades (3.0 Espanya) de **Creative Commons**. Es poden copiar, distribuir i comunicar públicament sempre que se citi l'autor i el nom de la revista, i no se'n faci ni ús comercial ni d'obra derivada. Consulteu la llicència completa a creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/deed.ca

Impress en paper procedent de boscos gestionats amb criteris de sostenibilitat (FSC).

walkin.uoc.edu

La revista *Walk In* a la xarxa / La revista *Walk In* en la red / Find *Walk In* on the net /

DOSSIER

Drets humans 2010

- 8 El nuevo desorden global
Carlos Enrique Bayo
- 16 SUSAN GEORGE
Alterglobalisation /
Àlex Vicente
- 24 Terror y justicia /
Esteban Beltrán
- 30 La nueva izquierda
latinoamericana /
Javier Otazu
- 40 BRUCE BIMBER /
E-democracy /
Jordi Rovira
- 46 Objectius del mil·leni /
Víctor M. Sánchez
- 52 Drets emergents /
Jaume Saura
- 58 Reproductive health /
Thoraya Ahmed Obaid
- 64 SATISH KUMAR
Ecocentrism /
Gloria Zorrilla

LA SEGONA GUERRA FREDA

Carlos Enrique Bayo

Carlos Enrique Bayo (Barcelona, 1956) és cap d'Internacional del diari *Público*, càrrec que ha ocupat a quatre diaris espanyols més. Va ser corresponsal a Moscou entre el 1987 i el 1992, i a Washington del 1992 al 1996. Com a enviat especial, va cobrir la matança de Tiananmen, la caiguda del mur de Berlín, la retirada soviètica de l'Afganistan i els conflictes bèl·lics de Cambodja, Armènia i el Pròxim Orient, així com nombroses cimeres de les superpotències. Ha publicat el llibre *Así no se puede vivir* (Plaza & Janés, 1992), sobre l'enfonsament de la URSS, i escriu el blog *El tablero global*, blogs.publico.es/eltableroglobal

Carlos Enrique Bayo (Barcelona, 1956) es redactor-jefe de Internacional del periódico *Público*, puesto que ha desempeñado en otros cuatro periódicos españoles. Fue corresponsal en Moscú entre 1987 y 1992 y en Washington, de 1992 a 1996. Como enviado especial, cubrió la matanza de Tiananmen, la caída del muro de Berlín, la retirada soviética de Afganistán y los conflictos bélicos de Camboya, Armenia y Oriente Medio, así como numerosas cumbres de las superpotencias. Ha publicado el libro *Así no se puede vivir* (Plaza&Janés, 1992), sobre el hundimiento de la URSS, y escribe el blog *El tablero global*.

Carlos Enrique Bayo (Barcelona, 1956) is the International News Editor of the newspaper *Público*, a position he has held in four other Spanish newspapers. He was a correspondent in Moscow (1987-1992) and in Washington (1992-1996). As a special envoy, he has covered the massacre in Tiananmen Square, the Soviet withdrawal from Afghanistan, the wars in Cambodia, Armenia and the Middle East, and countless superpower summits. He has published the book entitled *Así no se puede vivir* (That's No Way to Live, Plaza&Janés, 1992) on the fall of the USSR, and he writes the blog *El tablero global*.

Des del primer any del segle XXI el món viu una segona guerra freda, tan despietada i destructiva com la primera, però aquest cop multilateral, ja que no enfronta dues superpotències sinó una miríada de potències menors que es disputen les restes del planeta. De la confrontació bilateral entre els blocs capitalista i comunista s'ha passat a un panorama de conflictes múltiples i aliances amb geometries variables que depenen en cada cas dels interessos econòmics i territorials específics que hi hagi en disputa.

A aquesta situació de desordre global –quan s'esperava assolir un “nou ordre mundial”– s'hi ha arribat com a conseqüència de la nova amenaça islamista d'Al-Qaida, que va dur Bush a declarar una “guerra contra el terror” il·limitada i impossible de guanyar; de la redistribució geoestratègica planetària sorgida de la desintegració de la URSS i del gran auge de la Xina; de l'enlairament de les nombroses

LA SEGUNDA GUERRA FRÍA

Desde el primer año del siglo XXI el mundo vive una segunda guerra fría, tan despiadada y destructiva como la primera pero esta vez multilateral, pues no enfrenta a dos superpotencias sino a una miríada de potencias menores que se disputan los restos del planeta. De la confrontación bilateral entre los bloques capitalista y comunista se ha pasado a un panorama de conflictos múltiples y alianzas con geometrías variables que dependen en cada caso de los intereses económicos y territoriales específicos en disputa.

A esta situación de desorden global –cuando se esperaba alcanzar un “nuevo orden mundial”– se ha llegado como consecuencia de la nueva amenaza islamista de Al Qaeda, que llevó a Bush a declarar una “guerra contra el terror” ilimitada e imposible de ganar; de la

THE SECOND COLD WAR

The world has been enmeshed in a second Cold War since the first year of the 21st century. This one is as merciless and destructive as the first one, but now it is multilateral. It does not pit two superpowers against each other, rather a myriad of minor powers are vying for the remains of the planet. Instead of a bilateral clash between the capitalist and communist blocs, we are now witnessing multiple conflicts and alliances with variable geometries, each of which depends on the specific economic and territorial interests in dispute.

We have arrived at this situation of global chaos – when we expected to achieve a “new world order” – as a result of the new Islamist threat from Al Qaeda, which led Bush to declare a “war against terror” that was both boundless and impossible to win. Other cat-

potències emergents, encapçalades per l'Índia i el Brasil; del catastròfic col·lapse financer internacional provocat pel neoliberalisme descontrolat, i dels primers efectes del canvi climàtic a què ens porta el desenvolupament industrial desmesurat amb què s'intenta compensar una globalització fallida per la cobdícia de les corporacions multinacionals.

Les conseqüències del primer d'aquests fenòmens han perjudicat greument les llibertats i els drets humans: des de la tortura en presons secretes i la detenció indefinida sense dret a defensa ni procés judicial (comeses per l'estat que sempre va presumir de guiar-se pels principis democràtics originals), fins a les nombroses retallades de les proteccions legals dels individus (violació de la intimitat, suspensió de les garanties judicials, espionatge massiu dels ciutadans, etc.) que han adoptat tots els països –començant pels que s'havien distingit per

redistribución geoestratègica planetaria surgida de la desintegración de la URSS y del tremendo auge de China; del despegue de las numerosas potencias emergentes, encabezadas por India y Brasil; del catastrófico colapso financiero internacional provocado por el neoliberalismo descontrolado, y de los primeros efectos del cambio climático al que nos conduce el desmedido desarrollo industrial con el que se intenta compensar una globalización fallida por la codicia de las corporaciones multinacionales.

Las consecuencias del primero de esos fenómenos han sido gravemente lesivas para las libertades y los derechos humanos: desde la tortura en cárceles secretas y la detención indefinida sin derecho a defensa ni proceso judicial (cometidas por el Estado que siempre presumió de guiarse por los principios democráticos originales), hasta los numerosos recortes de las protecciones legales de los indi-

alysts include the planetary geostrategic reshuffling resulting from the disintegration of the USSR and the powerful upsurge of China; the rise of numerous emerging powers, led by India and Brazil; the catastrophic international financial collapse triggered by unbridled neo-liberalism; and the earliest effects of climate change brought about by disproportionate industrial development which is attempting to offset a globalisation that has failed due to the avarice of the multinational corporations.

The consequences of the first of these phenomena seriously thwarted freedoms and human rights: from torture in secret prisons and indefinite arrest with the right to neither defence nor trial (committed by the state that has always prided itself on being guided by the original democratic principles) to the numerous encroachments into individuals' legal protections (violation of privacy, suspension

respectar-les durant el segle passat–, amb la finalitat proclamada de fer front a un enemic terrorista que no té líder visible, ni amagatall conegut, ni front de batalla previsible.

La “guerra contra el terror” ha donat a més carta blanca als règims autoritaris per emprendre la seva pròpia guerra bruta sota la coartada de lluitar contra l'integrisme, cosa que ha multiplicat els abusos més terribles per tot el món. Abu Ghraib, Bagram i Guantánamo no són més que la punta de l'iceberg d'un gegantí *gulag* planetari, ja que el mateix govern nord-americà ha entregat sospitosos (les *renditions* que van efectuar els vols secrets de la CIA) a països coneguts pels brutals interrogatoris a què sotmeten els reus... amb la clara intenció de fomentar aquestes pràctiques.

Barack Obama s'ha distingit per una retòrica abundant en defensa de la restauració de l'imperi de la llei, però ha actuat molt menys

>>

viduos (violación de la intimidad, suspensión de las garantías judiciales, espionaje masivo de los ciudadanos, etc.) que han adoptado todos los países –empezando por los que se habían distinguido por respetarlas durante el siglo pasado–, con la proclamada finalidad de hacer frente a un enemigo terrorista que no tiene líder visible, ni guarida conocida, ni frente de batalla previsible.

La “guerra contra el terror” ha dado además carta blanca a los regímenes autoritarios para emprender, bajo la coartada de luchar contra el integrismo, su propia guerra sucia, en la que los abusos más terribles se han multiplicado por todo el mundo. Abu Ghraib, Bagram y Guantánamo no son más que la punta del iceberg de un gigantesco gulag planetario, pues el propio gobierno estadounidense ha estado entregando a sospechosos (las *renditions* que efectuaron los vuelos secretos de la CIA) a países conocidos por los brutales

>>

of judicial guarantees, massive spying on citizens, etc.) that all countries have adopted – beginning with those that had stood out for respecting them for the past century – with the proclaimed purpose of dealing with a terrorist enemy that has no visible leader, or known lair, or predictable battle front.

The “war against terror” has also given authoritarian regimes carte blanche to embark on their own dirty war with the alibi of combating fanaticism, in which the most horrible abuses have multiplied all over the world. Abu Ghraib, Bagram and Guantanamo are nothing more than the tip of the iceberg of a gigantic planet-wide gulag, as the US government itself has been turning suspects (the so-called renditions conducted by the CIA's secret flights) over to countries known for their brutal interrogations of the accused... with the clear intention of fostering these practices.

>>

Quan s'esperava assolir un "nou ordre mundial" s'ha arribat a una situació de desordre global

Cuando se esperaba alcanzar un "nuevo orden mundial" se ha llegado a una situación de desorden global

We have arrived at this situation of global chaos precisely when we expected to achieve a "new world order"

≤

del que ha parlat: no només Guantánamo segueix en peu passada la data en què havia promès tancar-lo, sinó que els presoners continuen sotmesos a comissions militars i la Casa Blanca ha anunciat que desenes continuaran tancats indefinidament, sense acusació, procés ni judici, a causa de la seva (indemostrable) "perillositat". A més a més, el president nord-americà va deixar clar des del principi del seu mandat que les *renditions* continuaran i que cap dels responsables de les pràctiques de tortures anteriors –com el *waterboarding*– haurà de respondre davant la justícia, per més que un fiscal especial investigui formalment aquesta ignomínia. Així s'estableix un execrable precedent d'impunitat oficial absoluta per als que van cometre crims de lesa humanitat seguint ordres de l'executiu d'un país democràtic.

És lògic, doncs, que l'altra gran superpotència actual consideri que té les mans lliures de fer oficialment barbaritats semblants. A Pequín

≥

≤

interrogatorios a que someten a los reos... con la clara intención de fomentar dichas prácticas.

Barack Obama se ha distinguido por una abundante retórica en defensa de la restauración del imperio de la ley, pero sus actos se han quedado muy atrás de sus palabras: Guantánamo no sólo sigue en pie pasada la fecha prometida de cierre, sino que los prisioneros continúan sometidos a comisiones militares y la Casa Blanca ha anunciado que decenas de ellos permanecerán presos indefinidamente, sin acusación, proceso ni juicio, a causa de su (indemostrable) "peligrosidad". Además, el presidente norteamericano dejó claro desde el principio de su mandato que las *renditions* continuarán y que ninguno de los responsables de las anteriores prácticas de tortura –como el *waterboarding*– tendrán que responder ante la justicia, por mucho que esa ignominia sea investigada formalmente por un

≥

≤

Barack Obama has stood out for his gush of rhetoric defending the restoration of the empire of law, but his deeds lag far behind his words: not only is Guantanamo still operating after the promised closure date, but the prisoners are still being subjected to military commissions and the White House has announced that dozens of them will remain imprisoned indefinitely, with no accusation, trial or ruling, because of their (undemonstrable) "dangerousness". Furthermore, the American president made it clear from the start of his mandate that the renditions will continue and that none of the perpetrators of the aforementioned torture practices – like waterboarding – will be accountable before the justice system, even if this ignominy is formally investigated by a special prosecutor. This sets an abominable precedent of wholesale official impunity for those who commit crimes against humanity under orders from the executive of a democratic country.

≥

A la Xina proliferen ‘presons negres’ que operen en secret

<<

i en altres grans ciutats de la Xina proliferen les anomenades *presons negres*, que operen en secret i on es reclou milers de ciutadans –segregats en ple carrer per agents de paisà– per haver gosat denunciar públicament abusos com la corrupció política o els maltractaments policials. Igualment, el govern xinès reprimeix amb duresa les revoltes populars de tibetans i uigurs, i ho justifica amb arguments calcats

<<

fiscal especial. Así se establece un execrable precedente de impunidad oficial absoluta para los que cometieron crímenes de lesa humanidad siguiendo órdenes del ejecutivo de un país democrático.

Es lògic, pues, que la otra gran superpotencia actual considere que tiene las manos libres para oficializar barbaridades similares. En Pekín y otras grandes ciudades de China proliferan las llamadas *cárceles negras*, que operan en secreto y en las que son reclusos miles de ciudadanos –secuestrados en plena calle por agentes de paisano– por haberse atrevido a denunciar públicamente abusos como corrupción política o malos tratos policiales. Asimismo, el gobierno chino reprime duramente las revueltas populares de tibetanos y uigures, justificándolo con argumentos calcados de los que esgrimieron los teóricos *neocon* para quebrantar garantías constitucionales en aras de la defensa de la seguridad nacional. Para los gobernantes chi-

<<

So it is logical that the other major superpower today has free rein to confer official status on similar barbarities. In Beijing and other large cities in China, there is a proliferation of what are called ‘black jails’ operating secretly. They harbour thousands of citizens – kidnapped right off the streets by their countrymen-cum-agents – for having dared to publicly denounce abuses like political corruption or police brutality. Likewise, the Chinese government is harshly repressing the popular uprisings by Tibetans and Uighurs, justifying its acts with arguments that are the carbon copy of those wielded by neo-con theoreticians when violating constitutional guarantees for the sake of upholding national security. It is incomprehensible to Chinese government leaders that they are reproached for censoring the Internet, persecuting dissidents and curtailing individual rights when the West is using harsh police measures and similar restrictions

als que van esgrimir els teòrics *neocon* per violar garanties constitucionals en nom de la defensa de la seguretat nacional. Els governants xinesos no entenen que se’ls retregui la censura d’internet, la persecució dels dissidents i les limitacions dels drets individuals quan Occident pren dures mesures policials i restriccions semblants per fer front als fonamentalistes, i fins i tot per frenar l’allau d’immigrants que fugen de la misèria.

No es podria entendre tampoc la ferocitat com l’exèrcit d’Israel va atacar Gaza fa poc més d’un any –fent servir fòsfor blanc contra objectius civils, bombardejant massivament zones densament poblades i fins i tot disparant contra els que enarboraven banderes blanques, segons diversos informes d’organitzacions humanitàries i de l’ONU–, sense emmarcar aquesta implacable operació Plom Fos en un clima de solució bèl·lica a qualsevol conflicte. Una doctrina que

nos es incomprendible que se les reproche su censura de internet, la persecución de los disidentes y las limitaciones de los derechos individuales, cuando Occidente está tomando duras medidas policiales y restricciones similares para hacer frente a los fundamentalistas, y hasta para frenar la avalancha de inmigrantes que huyen de la miseria.

Tampoco podría entenderse la ferocidad con la que el ejército de Israel atacó Gaza hace poco más de un año –empleando fósforo blanco contra objetivos civiles, bombardeando masivamente zonas densamente pobladas y hasta disparando contra los que enarbolaban banderas blancas, según diversos informes de organizaciones humanitarias y de la ONU–, sin enmarcar esa implacable operación Plomo Fundido en un clima de solución bélica a cualquier conflicto. Doctrina que impuso la administración Bush en la invasión de Irak, con la activa complicidad de gobernantes como Blair. Sólo en ese

to deal with fundamentalists, and even to stop the avalanche of immigrants fleeing from misery.

Nor can we grasp the ferocity with which the Israeli army attacked Gaza a little over a year ago – using white phosphorus against civilian targets, massively bombarding densely populated areas and even shooting people waving white flags, according to numerous reports from humanitarian organisations and the UN – unless we frame the implacable Operation Cast Lead within a climate of warlike solutions to any conflict. This doctrine was imposed by the Bush administration during its invasion of Iraq with the active complicity of other political leaders like Blair. Only in this atmosphere of the militarisation of international relations can we comprehend that the Israeli government feels that it can legitimately impose a horrifying collective punishment against the people of Gaza.

En China proliferan ‘cárceles negras’ que operan en secreto

va imposar l’administració Bush en la invasió de l’Iraq, amb l’activa complicitat de governants com Blair. Només en aquest escenari de militarització de les relacions internacionals es pot comprendre que el govern israelià se sentís legitimat per executar un terrorífic càstig col·lectiu contra la població de Gaza.

És simptomàtic que encara avui dia la majoria de la població israeliana sigui incapaç d’assumir que la infernal situació a què està sotmès el poble palestí no tan sols revolta l’opinió pública mundial, sinó que constitueix l’amenaça més gran per al mateix Estat jueu... a més de ser l’excusa perfecta d’Ossama bin Laden per mantenir l’activitat assassina. És notable que els líders d’Al-Qaida hagin obviat des de fa temps les seves crides originàries contra els règims tirànics dels països musulmans i centrin les seves arengues en “el suport dels EUA a Israel”. Són (potser) al remot Waziristan del Nord, però sembla que

escenario de militarización de las relaciones internacionales puede comprenderse que el gobierno israelí se sintiese legitimado para ejecutar un terrorífico castigo colectivo contra la población de Gaza.

Es sintomático que aún hoy la mayoría de la población israelí sea incapaz de asumir que la infernal situación a la que está sometido el pueblo palestino no sólo subleva a la opinión pública mundial, sino que constituye la mayor amenaza para el propio Estado judío... además de ser la perfecta excusa de Osama bin Laden para mantener su actividad asesina. Es notable que los líderes de Al Qaeda hayan obviado desde hace tiempo sus primigenios llamamientos contra los tiránicos regímenes de los países musulmanes para centrar sus arengas en “el apoyo de EEUU a Israel”. Están (quizá) en el remoto Waziristán del Norte, pero parecen recibir con mucha más claridad que los gobernantes israelíes el clamor de la indignación de los

It is symptomatic that even today the majority of Israeli citizens are unable to accept that the infernal situation to which the Palestinian people are subjected not only stirs up public opinion worldwide but also poses the greatest threat to the Jewish State itself... in addition to serving as the perfect excuse for Osama bin Laden to keep up his murderous activities. It is noteworthy that the leaders of Al Qaeda long ago abandoned their early calls against the tyrannical regimes of the Muslim countries to focus their harangues on “the US support of Israel”. They are (or might be) in remote Northern Waziristan, but they seem to see the outpouring of indignation from the 1.8 million Muslims over what is happening in the occupied territories and the Gaza Strip much more clearly than the Israeli leaders do.

The complexity of this second Cold War often conceals terrible phenomena that seem to be collateral to the widespread world

In China there is a proliferation of ‘black jails’ operating in secret

sentin amb molta més claredat que els governants israelians el clamor de la indignació dels 1.800 milions de musulmans pel que passa als territoris ocupats i Gaza.

La complexitat d’aquesta segona guerra freda sovint amaga fenòmens espantosos que semblen col·laterals a les grans convulsions mundials, però que estan transformant l’equilibri geopolític global. Una de les zones calentes és l’Amèrica Llatina, on donàvem per fet que regnava la normalitat democràtica fins que el cop d’Honduras ens va fer sortir del somni i ens va demostrar que Washington continua disposat, digui el que digui Obama, a prioritzar les seves ambicions geoestratègiques sobre qualsevol principi ètic o interès popular.

L’alineament d’alguns països llatinoamericans amb els EUA és tan descarat en aquest camp de batalla entre uribistes i chavistes que els mitjans de comunicació sovint perden la mesura. Mentre tota la

>>

1.800 millones de musulmanes por lo que ocurre en los territorios ocupados y Gaza.

La complejidad de esta segunda guerra fría a menudo oculta espantosos fenómenos que parecen colaterales a las grandes convulsiones mundiales, pero que están transformando el equilibrio geopolítico global. Una de las zonas calientes es América Latina, donde dábamos por supuesto que reinaba la normalidad democrática hasta que el golpe de Honduras nos sacó del ensueño y nos demostró que Washington sigue dispuesto, diga lo que diga Obama, a primar sus ambiciones geoestratégicas sobre cualquier principio ético o interés popular.

El alineamiento de unos pocos países latinoamericanos con EEUU es tan descarado en este campo de batalla entre uribistas y chavistas que a menudo los medios de comunicación pierden la proporción.

>>

upheaval, but that in fact are transforming the world geopolitical balance. One of the hotspots is Latin America, where we took for granted that democratic normality would reign until the coup d’état in Honduras shook us out of our reverie and showed that regardless of what Obama says, Washington is still willing to place its geostrategic ambitions before any ethical principle or popular interest.

A handful of Latin American countries’ alignment with the USA is so blatant on this battlefield between Uribe and Chavez supporters that the media often miss the proportions. While the entire international press was all abuzz because 1,900 shops in Venezuela had been “shuttered” (almost all of them within 24 hours as an administrative sanction for multiplying prices after the devaluation of the Bolivar) by the “enlightened” president of Venezuela, not a single media mentioned the discovery of a mass grave with 2,000

>>

Ara els governs repressors es dediquen a perseguir els que denuncien els seus abusos

≤≤

premsa internacional clamava al cel perquè l'“il·luminat” president veneçolà havia “tancat” 1.900 comerços a Veneçuela (gairebé tots durant 24 hores, com a sanció administrativa per multiplicar preus després de la devaluació del bolívar), ni un sol mitjà de comunicació es va fer ressò del descobriment d'una fossa comuna amb 2.000 cadàvers sense identificar al poble colombià de La Macarena, persones assassinades que l'exèrcit i les forces de seguretat de Colòmbia hi van posar durant la campanya de “falsos positius” que van emprendre militars i paramilitars per tal d'obtenir ascensos i recompenses matant civils en massa per fer-los passar per guerrillers caiguts en combat. Aquest crim contra la humanitat, un pogrom de pagesos

≤≤

Mientras toda la prensa internacional clamaba al cielo porque 1.900 comercios de Venezuela habían sido “cerrados” (casi todos durante 24 horas, como sanción administrativa por multiplicar precios tras la devaluación del bolívar) por el “iluminado” presidente venezolano, ni un solo medio de comunicación se hizo eco del descubrimiento de una fosa común con 2.000 cadáveres sin identificar en el pueblo colombiano de La Macarena; personas asesinadas que fueron depositadas allí por el ejército y las fuerzas de seguridad de Colombia durante la campaña de “falsos positivos” que acometieron militares y paramilitares con el objetivo de obtener ascensos y recompensas matando a civiles en masa para hacerlos pasar por guerrilleros caídos en combate. Este crimen contra la humanidad, un pogromo de campesinos en el que fueron seleccionados para el exterminio líderes obreros, sindicalistas y personalidades ciudadanas locales, no figura

prominent local citizens were singled out for extermination, does not appear to be among the priorities of any Western government because it is yet another nuisance on the global scene, which is already messy enough. To Washington, it is much more important to set up seven strategic military bases on Colombian soil than to concern itself over what seems to be the largest genocide ever perpetrated by government armed forces since what happened in Cambodia with Pol Pot. The number of corpses found in this one grave in La Macarena exceeds all the people who vanished during Pinochet's dictatorship in Chile... and in Colombia there are hundreds of mass graves – hopefully smaller than this one – yet to be unearthed.

Another iniquitous case is that of the Sudanese president, Omar al-Bashir, whom many African leaders decided to protect in response to the arrest warrant issued by the International Criminal Court

Ahora los gobiernos represores se dedican a perseguir a los que denuncian sus abusos

Now repressive governments are busying themselves pursuing those who condemn their abuses

en què es van seleccionar per a l'extermini líders obrers, sindicalistes i personalitats ciutadanes locals, no figura entre les prioritats de cap govern occidental perquè representa una molèstia més en un panorama global ja prou embolicat. Per a Washington és molt més important establir set bases militars estratègiques en territori colombià que ocupar-se del que sembla que és el genocidi més gran mai perpetrat per unes forces armades governamentals des del que va passar a Cambodja amb Pol Pot. El nombre de cadàvers trobats en aquesta única fossa de La Macarena és superior al de tots els desapareguts durant la dictadura de Pinochet a Xile..., i a Colòmbia hi ha centenars de fosses comunes –esperem que més petites– encara per desenterrar.

Un altre cas inic és el del president sudanès, Omar al Bashir, que molts líders africans van decidir protegir en resposta a l'ordre de

captura emesa pel Tribunal Penal Internacional sota l'acusació de crims de guerra i crims contra la humanitat a Darfur. Tant la Unió Africana com molts governs democràtics del continent negre han pres partit a favor del responsable d'una catàstrofe humana descomunal, en lloc d'ajudar el tribunal a posar fi a aquests assassinats en massa que han provocat milions de desplaçats.

Les perspectives són desoladores. L'informe de Human Rights Watch per al 2010 ens alerta que ara els governs repressors es dediquen a perseguir els que denuncien els seus abusos i violacions, per matar els missatgers d'aquestes notícies esgarrifoses. És estremidor comprovar que a països que tenim com a aliats, subministradors de recursos imprescindibles (com els energètics) i socis comercials, s'estan produint crims de lesa humanitat que fa gairebé 70 anys vam jurar que mai no tornàriem a tolerar. ■

entre las prioridades de ningún gobierno occidental porque supone una molestia más en un panorama global ya demasiado enmarañado. Para Washington es mucho más importante establecer siete bases militares estratégicas en territorio colombiano que ocuparse de lo que aparenta ser el mayor genocidio perpetrado por unas fuerzas armadas gubernamentales desde lo que ocurrió en Camboya con Pol Pot. El número de cadáveres hallados en esa sola fosa de La Macarena es superior al de todos los desaparecidos durante la dictadura de Pinochet en Chile..., y en Colombia hay cientos de fosas comunes –esperemos que más pequeñas– aún por desenterrar.

Otro caso inicuo es el del presidente sudanés, Omar al Bashir, al que muchos líderes africanos decidieron proteger como respuesta a la orden de captura emitida por la Corte Penal Internacional bajo la acusación de crímenes de guerra y crímenes contra la humanidad

en Darfur. Tanto la Unión Africana como numerosos gobiernos democráticos del continente negro han tomado partido a favor del responsable de una catàstrofe humana descomunal, en vez de ayudar al tribunal a poner fin a esos asesinatos en masa que han provocado millones de desplazados.

Las perspectivas son desoladoras. El informe de Human Rights Watch para 2010 nos advierte de que ahora los gobiernos represores se dedican a perseguir a los que denuncian sus abusos y violaciones, para matar a los mensajeros de esas pavorosas noticias. Es estremecedor comprobar que en países con los que contamos como aliados, suministradores de recursos imprescindibles (como los energéticos) y socios comerciales, se están produciendo crímenes de lesa humanitat que hace casi 70 años juramos que jamás volveríamos a tolerar. ■

under the accusation of war crimes and crimes against humanity in Darfur. Both the African Union and numerous democratic governments in Africa have chosen to stand behind the mastermind of a staggering human catastrophe instead of helping the court to put an end to these mass murders that have led to millions of displaced persons.

The prospects are dim. The 2010 Human Rights Watch report warns that repressive governments are now busying themselves pursuing those who condemn their abuses and violations, to kill the bearers of this dreadful news. It is shocking to see how in countries we regard as allies, suppliers of indispensable resources (such as energy) and trade partners, crimes against humanity are being perpetrated that we swore almost 70 years ago never again to tolerate. ■

≤≤

unidentified corpses in the Colombian town of La Macarena. The grave contained the corpses of the people who had been murdered and deposited there by the Colombian army and the security forces during the campaign of “false positives” committed by the military and paramilitary forces with the purpose of securing promotions and rewards by murdering masses of civilians and pretending that they were guerrillas killed in combat. This crime against humanity, a pogrom of peasants in which working-class leaders, unionists and